

MYŠÁK TIPO

Žil byl jednou jeden myšák jménem Tipo. Bydlel se svou rodinou v krásném domečku. Tipo také už chodil do školy. Jednou se z ní takhle vracel autobusem domů...

Když vystoupil nedaleko domova, uviděl krásnou kaluž – hupnul do ní a trochu si v ní zaskákal. Maminka už na něj čekala, přivítala ho a objala. Jakmile ho ale pustila, běžel hned dál a nevšiml si, že má zabláčené tlapičky. Na zemi za ním zůstaly ošklivé hnědé šlápoty.

Vyskočil na židličku u stolu, kde naproti němu seděla jeho malá sestřička, a hned se pustil do jídla. Úplně zapomněl, že by si měl předtím ještě umýt přední tlapky.

Maminka zatím poklízela šlápoty, které Tipo na podlaze udělal, a přemýšlela, jak celou situaci vyřešit. Mezitím se ale Tipo zvedl od stolu a začal hledat své autíčko.

„Mami, nevíš, kde mám autíčko?“

„No, pokud sis ho včera uklidil, tak bys dneska měl vědět, kde ho máš, ne?“

Typo – ještě stále se zašpiněnými tlapkami – přeběhl přes koberec a začal vyhazovat z gauče všechny polštáře, aby své autíčko našel.

Maminka se na něj zamračila: „Podívej, jak jsi zase našlapal na koberci!“

„To ne já, to asi ten, kdo mi ukradl to autíčko!“

Vtom se ve dveřích objevil tatínek – právě přišel z práce. Nadšeně vstoupil dovnitř, ale po pár krocích šlápl zrovna na Tipovo autíčko, ujely mu nohy, spadl a letěl tak daleko, že přistál rovnou na gauči.

Maminka řekla: „Myslím, že je správný čas, abychom u nás doma zavedli nějaká pravidla!“

„Ale mně se pravidla nelíbí, máme jich hodně i ve škole – a všechny jsou strašně nudný! A žádný z nich si nemůžu zapamatovat!“

Tatínek na to řekl: „Ale existuje způsob, jak si je připomenout, že?“

Pak maminka s tatínkem namalovali tři obrázky: na prvním byly nohy v kaluži, které si pak myšáček umývá pod vodou, na druhém byly uklizené hračky v krabici a na třetím byla celá rodina pohromadě při jídle. Maminka s tatínkem všechny obrázky připevnili na nástěнку, aby na ně Tipo dobře viděl. Jenomže jemu se ani jeden z nich nelíbil. Přimaloval k nim tedy svůj obrázek – sám sebe, jak se mračí...

Pak si vzal svého malého medvídka Tebiho, vlezl si pod stůl a řekl, že raději zůstane tam. Tatínek na to řekl: „Ale my nemůžeme přece dělat jenom to, co se nám líbí.“

„Ne, když je to tak, my už nemůžeme dělat nic a zůstaneme tady pod stolem...“

Maminka si povzdechla: „Tak dobře, uděláme to tedy tak, jak říkáš ty.“

„Žádná pravidla – slyšel jsi to, Tebi? Teď si to všechno skvěle užijeme!“

Tipo sundal z nástěnky všechny tři obrázky, zmuchlal je a hodil na zem. „Hurá – konec pravidlům!“

Tipo odešel do pokoje, že si bude hrát. Sklouznul se ze skluzavky, medvídek Tebi mu wypadl z ruky a nemohl ho najít... Najednou mu došlo, že má v pokojíku strašný nepořádek a začalo mu to vadit. Naštěstí Tebiho měla jeho sestřička...

Tipo šel, vzal ten obrázek s uklizenými hračkami a dal ho znovu na nástěnku – a říkal si: „Bez pořádku to asi nepůjde...“

Pak mu najednou začalo kručet v žaludku: „Moje břicho říká, že je čas k jídlu... Mami, mami – je hotová večeře?“

Maminka ale nikde! Šel se tedy podívat ven – maminka sedí venku na lavičce a čte si... „Mami, není prostřeno na stole – dnes nebudeme večeřet?“

„Když už nemáme pravidla, nemusíme přece prostírat, ne?“ A podala Tipovi tři mrkve na talíři: „Můžeš si jich vzít, kolik chceš!“

„To je dobrý nápad, mami... Ale mně to takhle nechutná!“ Maminka se jenom pousmála, a tak Tipo řekl: „To ale není vůbec vtipné!“

Pak šel, sebral ze země druhý obrázek, připevnil ho na nástěnku a řekl si: „No – je přece jen lepší, když jíme společně u stolu!“

Pak už byl hodně unavený, a tak si šel lehnout. Vlezl do postele, vzal do ruky Tebiho a říká mu: „Díky tomu, že nejsou žádná pravidla, dnes večer půjdeme spát bez toho, abychom si myli tlapky.“ Najednou si ale všiml, že na posteli zůstávají jeho špinavé šlápoty...

A pak mu to došlo: „Co jsi to právě říkal, Tebi? Máš pravdu, bude lepší, když si tlapky budeme mýt!“

Tak se i třetí obrázek vrátil na nástěnku a všichni, Tipo, maminka, tatínek i jeho sestřička byli rádi, že všechno dobře dopadlo.